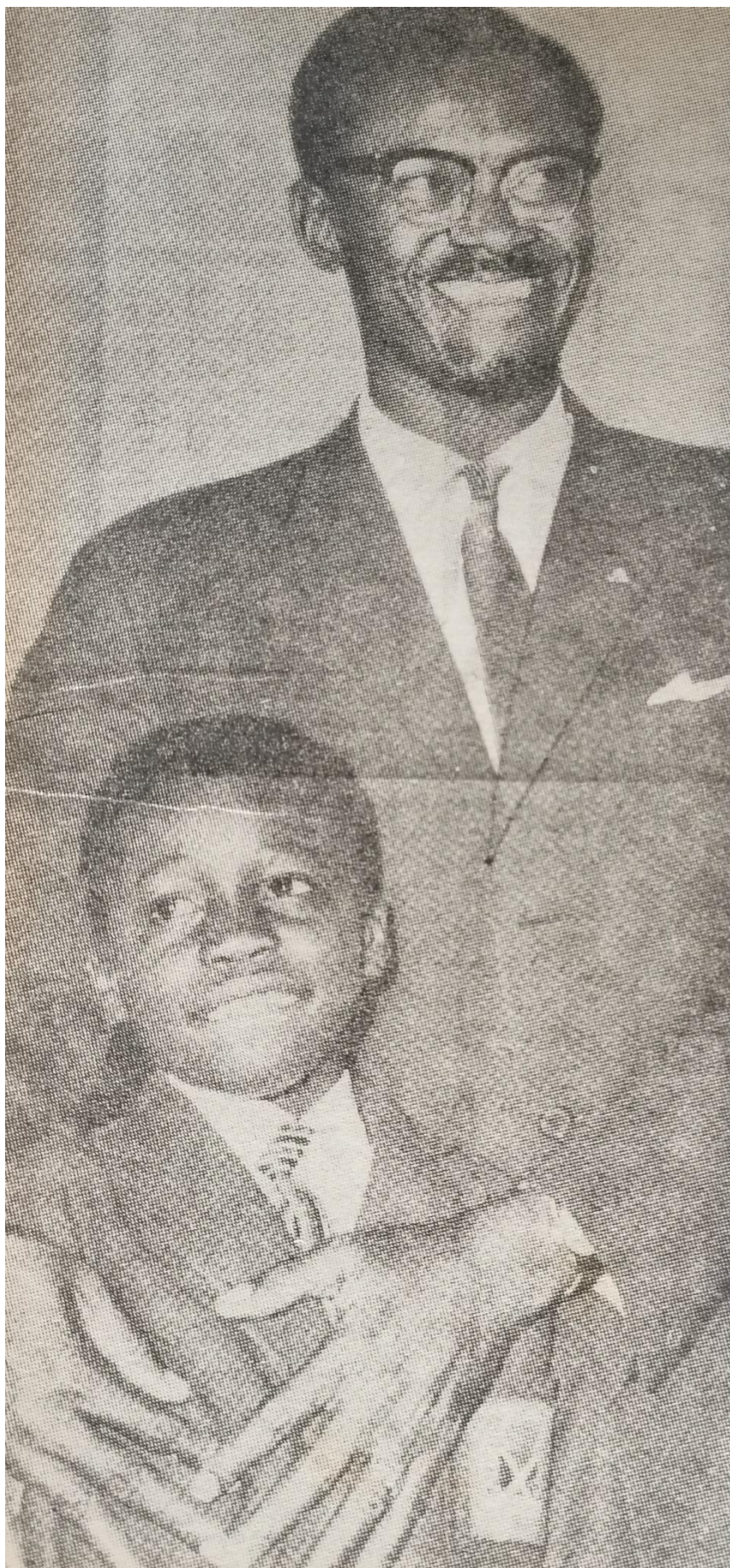

Uitgave: Communistische Partij van Nederland, Amsterdam, ongeveer 1961

**Loe
moem
ba**

**martelaar
der
vrijheid**

AFRIKA

Jij bent een mens als ieder ander! Bevelen ze je niet, vast te geloven,

dat God, de goede blanke God, elk mens verzoent.....

's Avonds bij 't vuur je klacht; je zingt je bitter lied:

de bedelaar zonder tehuis, die neerzinkt voor een vreemde deur.

En kreeg de waanzin je te pakken, ging koken in de nacht je bloed,

dan danst' en steunde je, bezeten door de hartstocht onzer vad'ren.

Zoals het onweer dreunt, gezang van mannelijke kracht,

brak bij jou uit de macht van duizend jaar ellende,

in stalen stemmen van de jazz, 'n overhulde

kreet, die voortrolt over 't continent met golfslag ongekend.

Gans de wereld overeind door het geraas

van 't bloed in scherpe ritmen, de felle ritmen van jouw jazz.

De blanke lieden werden bleek van 't nieuwe lied,

dat door de zwarte nacht de rode fakkel Waarheid draagt.

Reeds brandt zij, broeder, geeft zij licht. Aanschouwt elkander, in ons oude Afrika breekt een nieuwe morgen aan.

Het wordt òns land reeds, òns gewas, ònze rivier,

de arme neger duizend jaren lang ontzegd,

Het wilde zonnelicht zal nu weer voor ons stralen,

de tranen drogen op de mag're wangen, in de ogen.

Zo je de ketens breekt, de zware boeien slaakt,

vergaan die barre, gruwe tijden; voorgoed – zij keren nimmer weer.

De vrije trotse Congo staat op uit de zwarte aarde;

de vrije trotse Congo – de zwarte bloem, het zwarte zaad!

Fragment uit het gedicht „Afrika” van Patrice Loemoemba.

Op 30 juni 1960 sprak in Leopoldstad, de hoofdstad van de grote Afrikaanse staat, Congo, een jonge slanke man tijdens een plechtige bijeenkomst de volgende woorden:

„Al wordt deze onafhankelijkheid van Congo vandaag afgekondigd in volstrekte verstandhouding met België, een bevriend land waarmee wij op gelijke voet handelen, toch zal geen enkele Congolees, die naam waardig, ooit kunnen vergeten dat zij veroverd werd in de strijd; een onophoudelijke, harde en idealistische strijd, een strijd waarin wij onze krachten, onze ontberingen, ons lijden noch ons bloed spaarden. Het was een strijd met tranen, vuur en bloed, waarop wij in het diepste van ons hart trots zijn, want die strijd was edel en rechtvaardig en onontbeerlijk om een einde te maken aan de vernederende slavernij die ons met geweld was opgelegd.

Onze wonden zijn nog te vers en te diep opdat wij zouden kunnen vergeten het lot, dat ons gedurende 80 jaar kolonialistisch regime beschoren was. Wij hebben het uitputtende werk gekend, dat van ons geëist werd in ruil voor een loon dat ons niet in staat stelde onze honger te stillen of om ons te kleden en behoorlijk te huisvesten, noch om onze kinderen op te voeden als wezens die ons dierbaar waren. Wij hebben hoongelach, beledigingen en slagen gekend, die wij 's ochtends, 's middags en 's avonds moesten verduren, omdat wij negers waren. Wie zal ooit vergeten dat een neger met „jij”, zeker niet als een vriend werd aangesproken, enkel omdat het eerbaarder „U” alleen voor de blanken gold.

Wij hebben onze gronden zien roven op grond van zagezegde wetsteksten waarin enkel het recht van de sterkste erkend werd. Wij hebben het beleefd dat de wet nooit dezelfde was voor een blanke en een zwarte, tegemoetkomend voor de ene, maar wreed en onmenselijk voor de andere. Wij hebben het onmenselijk lijden gekend van hen die om hun politieke of godsdienstige overtuiging vervolgd of uit hun eigen streek verwijderd werden. Hun lot was werkelijk harder dan de dood. Wij hebben het beleefd dat in de steden schitterende huizen stonden voor de blanken en bouwvallige hutten voor de zwarten, dat een neger niet was toegelaten in de bioskopen, de restaurants, de zagezegde Europese winkels en dat een zwarte in het ruim van een boot mocht reizen aan de voeten van een blanke in zijn luxe kajuit.

Wie zal de schietpartijen vergeten waar zoveel van onze broeders vielen, of de gevangnissen waarin diegenen geworpen werden, die zich niet konden onderwerpen aan een regime van onrechtvaardigheid, verdrukking en exploitatie.

Van dat alles, mijn broeders, hebben wij diep geleden, wij, die door de stem van uw gekozen afgevaardigden aanvaard zijn om ons dierbaar land te leiden, wij die in ons lichaam en in ons hart geleden hebben van de kolonialistische onderdrukking. Wij zeggen u dit: dat alles is nu voorbij. De republiek Congo is afgekondigd en ons dierbaar land is nu in handen van zijn eigen kinderen.”

De bijeenkomst was ter gelegenheid van de plechtige afkondiging der onafhankelijkheid van Congo. De spreker was Loe-moemba.

PATRICE LOEMOEMBA: Geboren in 1926 in het dorpje Wembonyama als zoon van arme katholieke boeren, die in een hut van leem en graszoden leefden. Lid van de Batatelestem, waarvan onder het bewind van Leopold vele mannen voor straf de handen werden afgekapt.

In 1958 gekozen tot voorzitter van de Congolese nationale beweging, die de strijd voor de onafhankelijkheid van geheel Congo voert.

24 Juni 1960 gekozen tot minister-president van Congo.

Februari 1961 vermoord door Belgische koloniale misdadigers. Buiten de Congo kende de wereld Loemoemba maar nauwelijks langer dan een jaar. Eigenlijk voor het eerst hoorden wij zijn naam in oktober 1959. Dat was toen hij door de Belgische kolonialisten naar de gevangenis van Jadotstad werd gebracht wegens zijn aandeel in de massabeweging van het Congolese volk voor zijn vrijheid.

We horen weer van hem als hij in januari 1960 uit die gevangenis wordt losgelaten en met de schrammen van de kettingen, waarmee hij heeft vastgezeten nog aan de polsen, de belangrijkste plaats inneemt aan de onderhandelingstafel met de Belgische regering.

Hij was de onbetwiste leider van de onafhankelijkheidsbeweging van Congo. Dat moest de Belgische reactie zelfs erkennen!

Verkiezingen in Congo worden voorbereid. Loemoemba sprak op tientallen vergaderingen. Ondanks alle moeilijkheden die de Congolese nationale beweging in de weg werden gelegd, behaalde deze verreweg het grootste aantal stemmen, bijna driemaal zoveel als Kasavoeboue, een marionet van de kolonialen.

Op 30 juni 1960 bekrachtigde de Belgische premier Eyskens (dezelfde die nog geen jaar later stakende Belgische arbeiders laat doodschieten) met zijn handtekening de onafhankelijkheid van Congo. En dan houdt Patrice zijn eerste, gedeeltelijk reeds aangehaalde, rede als gekozen minister-president.

Hij is niet in het minst geïmponeerd door de aanwezigheid van zovele „hooggeplaatste” heren en dames, die de vrijheid kwamen „aanbieden” na tachtig jaren knechting. Hij trapt de gehele huichelarij van zalvende woorden ineën en spreekt tot zijn volk. Hij spreekt over de ellende die mede onder verantwoordelijkheid van vele aanwezigen het Congolese volk is aangedaan.

Hij roept niet op tot wraak. Hij spreekt over de toekomst.

„Samen, mijne broeders, gaan wij nu een nieuwe strijd beginnen een heerlijke strijd die ons land zal leiden naar vrede, voorspoed en grootheid. Samen gaan wij de sociale rechtvaardigheid vestigen en er voor zorgen dat iedereen de rechtvaardige beloning voor zijn werk ontvangt.”

De aanwezige Congolese parlementsleden juichen hem stormachtig toe. De Westerse kolonialen kijken verbitterd. Koning Boudewijn en Kasavoeboe applaudiseren demonstratief niet. . . . „Het was een bittere noot die de aanwezigen onaangenaam verraste”, schreef de Volkskrant. „Op het plechtigste moment werden de Belgen beledigd” riep het Vrije Volk uit en de Telegraaf zei dat „er lompe woorden werden gesproken.”

LOEMOEMBA had duidelijk laten weten aan welke zijde zijn partij en zijn regering stonden. Aan de zijde van het volk. Daardoor richtte de haat van de gehele internationale reactie zich op deze 34-jarige man.

De monopolisten vroegen zich angstig af, wat er terecht zou komen van de geheime overeenkomst tussen West-Duitsland en de Belgische regering met betrekking tot het gemeenschappelijk exploiteren van uranium in Congo.

Uranium is atoombommen. De Westduitse imperialisten willen de atoombom. Zij willen de uranium, tegen elke prijs!

Wat zou er terechtkomen van de geheime verdragen tussen de Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk met de Belgische regering over het exploiteren van de uranium en de andere grondstoffen?

Wat zou het Belgische koloniale kapitaal moeten beginnen wanneer Congo werkelijk vrij zou zijn om te beslissen wat zij met haar eigen rijkdommen zou doen? Nee, dit hadden zij met souvereiniteitsoverdracht niet bedoeld. Voor de vorm, naar buiten, ja, dan was alles prachtig. Maar van de centen moest men afblijven.

Daarom moest het gezag van de regering-Loemoemba vernietigd worden. De eerste etappe zou zijn de splitsing van Congo in verschillende deelstaatjes met lakeien van het kolonialisme als zetbaas.

DE Westelijke propagandamachines begonnen op volle toeren te draaien. De krantenkoppen, ook die van de Nederlandse dagbladen — behalve De Waarheid — schreeuwden het uit: „Belgen moeten Congo verlaten. . . . vrouwen worden verkracht. . . . uittocht van arme kolonisten. . . . hele gezinnen vluchten. . . .”

Radio en televisie interviewden de vluchtelingen en poogden de nodige griezilverhalen de aether in te zenden, hetgeen niet altijd lukte!

De Nederlandse regering verklaart in de Troonrede dat zij meeleeft met de arme Belgen in Congo en haar sympathie betuigt met de Belgische regering.

Dan op 8 juli 1960 overvallen Belgische parachutisten Congo. Zij zijn met steun van het NAVO-commando in West-Europa vertrokken vanaf Westduitse vliegvelden. De dreiging van de Russen was op dat moment niet van dien aard, dat de Belgische troepen niet even weg konden om de koloniale reactie te hulp te snellen. . . .

De koloniale troepen bezetten sleutelposities en desorganiseren het leven in Congo. Zij roepen in de provincie Katanga de noodtoestand uit.

In deze provincie zetelt de Union Minière, het machtige Belgisch-Amerikaanse monopolie, dat daar volledig de productie van koper, kobalt, mangaan, zilver, tin, radium en uranium in handen heeft. Bijna driekwart van de totale Congolese mijnproductie met een waarde van 15 miljard frank komt uit Katanga. Op 11 juli 1960 laten zij hun dienstwillige marionet Tsjombe de afscheiding van Katanga van de Congolese republiek „proclameren”.

Bij het bekend worden van deze „onafhankelijkheid” vliegen in Brussel de koersen der aandelen van de Union Minière omhoog!

De centrale regering, onder leiding van Loemoemba richt zich op 12 juli 1960 tot de UNO en verzoekt om hulp. In de Veiligheidsraad treedt de Sowjet-Unie op voor directe hulp en 14 juli 1960 besluit de raad met 8 stemmen voor en 3 onthoudingen dat België direct zijn troepen moet terugtrekken, dat een UNO-leger naar Congo zal gaan om in overleg met de centrale regering de orde te herstellen. De secretaris-generaal Hammarskjöld wordt aangewezen om in die zin maatregelen te nemen.

En dan begint het walgelijke weerzinwekkende verraad. Hammarskjöld pleegt met iedereen overleg, behalve met de wettige regering-Loemoemba. Hij laat iedereen ontwapenen, behalve de agressoren en hun marionetten.

Niet de regering-Loemoemba wordt gesteund. Integendeel. Men tracht haar buiten spel te zetten.

Op 23 juli vliegt Loemoemba naar New York en spreekt daar met Hammarskjöld, met de plaatsvervangende minister van buitenlandse zaken van de USSR Koesnetzow en met de minister van buitenlandse zaken van de Verenigde Staten Herter.

Hij dringt aan op onvoorwaardelijke uitvoering van de resolu-

tie van de Veiligheidsraad, op onmiddellijke evacuatie van de Belgische troepen en ontruiming van Belgische militaire bases in Congo.

Op een persconferentie in New York zet Loemoemba uiteen wat de buitenlandse politiek van zijn regering is:

„Onze politiek is er een van positief neutralisme. Wij willen niet weten van de hulp der landen, die hun overheersing over ons willen uitbreiden. Het ganse Afrikaanse vasteland is niet gekant tegen het Westen, het is niet gekant tegen de Verenigde Staten of tegen de Sowjet-Unie. Afrika is tegen niemand gekant. Het vraagt aan die mogendheden zijn rechten te erkennen.”

De heer Hammarskjöld hoort alles glimlachend aan. De monopolies kunnen op hem vertrouwen.

Op 10 augustus beginnen Belgische koloniale met de systematische bewapening der Tsjombe-huurlingen, die bloedige slachtpartijen aanrichten onder de bevolking.

De regering-Loemoemba eist in een brief aan de UNO-secretaris, dat alle niet-Afrikaanse UNO-troepen Katanga verlaten. In de UNO treedt de medewerker van Loemoemba, de vice-premier Gizenga op en verlangt dat het UNO-commando alleen met de officiële Congolese regering samenwerkt en zich aan de resolutie van de Veiligheidsraad zal houden. Veertien uur debatteert de Veiligheidsraad. Amerika, Engeland en Frankrijk saboteren ieder besluit.

De Westduitse imperialisten beginnen zich nu openlijker met de Congo te bemoeien. Had de heer von Brentano, minister van buitenlandse zaken van West-Duitsland al eens verklaard tijdens een zitting van de Europese Economische Gemeenschap te Den Haag dat „België inzake de Congolese kwestie op de volledige sympathie van de EEG-staten (waaronder ook Nederland) kon rekenen”, nu treedt de heer Gerstenmaier, voorzitter van de Westduitse bondsdag op.

Na een reis door Afrika verklaarde hij:

„Wat de bolsjewisering van China voor Azië is geweest dreigt met Afrika in Congo. Het is daarom de hoogste tijd de verhoudingen daar „zu bereinigen”.

Jawel, te zuiveren. Of beter vertaald: er moet een andere regering komen. Loemoemba moet weg.

Dit is de vurige wens der kolonialen.

Maar op 26 augustus wordt in de hoofdstad van Congo, Leopoldstad, de Afrikaanse conferentie geopend, waaraan 20 Afrikaanse

staten deelnemen en waar Loemoemba spreekt over de imperialistische smeerlapperij.

De conferentie verzekert de wettige regering van Congo haar volledige solidariteit en eist de ontruiming van alle Belgische militaire steunpunten op Congolees grondgebied. Zij verlangt opheffing van de marionettenregering van Tsjombe en roept op tot een Afrikaanse topconferentie.

Dat is de mening der vrijheidslievende volkeren!

Intussen hebben de troepen van de centrale regering de grenzen van de provincie Katanga bereikt.

Wanneer Tsjombe niet snel hulp krijgt is het met zijn marionettenregering gedaan en zal de bevolking door de regeringstroepen worden bevrijd, van hem en van de onmenselijke terreur der Union Minière.

Hij krijgt hulp. De kolonialisten schuiven een volgende marionet naar voren.

KASAVOEBOE moet nu een poging doen de macht naar zich toe te trekken met het doel de regering-Loemoemba op te ruimen en te vervangen door een bewind dat de kolonialisten de vrije hand zal laten. Hij maakt bekend dat hij Loemoemba heeft ontslagen en een nieuwe eerste minister heeft aangewezen, een zekere Ileo.

Heel de koloniale wereld juicht. Hun kranten houden niet op te verklaren dat dit met de meest democratische middelen is geschied. Maar zij verkondigen hun zoveelste leugen.

Loemoemba was door het parlement van Congo gekozen. Niet de president heeft het recht hem te ontslaan. Het door het volk gekozen parlement moet beslissen over Loemoemba als minister-president.

Dit parlement komt op 6 september 1960 bijeen. Het bespreekt de situatie. Met 60 tegen 19 stemmen spreekt de Kamer zich uit **tegen het ontslag van Loemoemba.**

Ook de Senaat komt bijeen. Met 41 tegen 2 stemmen spreekt hij zich uit **tegen het ontslag van Loemoemba.**

Vierentwintig uur later bezet het UNO-commando de radiozender van Leopoldstad, neemt het de controle over het totale verkeer in de hoofdstad over en bezet de luchthaven. Het is het antwoord van de monopolies op een parlamentsbesluit.

Loemoemba protesteert met klem tegen deze schanddaad en verkrachting van de resolutie van de Veiligheidsraad.

Op 13 september roept hij Kamer en Senaat in een gemeen-

schappelijke zitting bijeen. **Met 88 tegen 20 en 3 onthoudingen krijgt Loemoemba het vertrouwen.**

In de UNO krijgt de centrale Congolese regering de volledige en consequente steun van de socialistische landen. De Sowjet-Unie eist dat de Veiligheidsraad weer bijeenkomt om de toestand te bespreken.

NU ondanks alle chicanes en machtsvertoon, ondanks terreur en geweld, de vervloekte Loemoemba zo'n grote steun krijgt, organiseren de monopolisten op 15 september een nieuwe putsch. Marionetten-generaal Mobutu wordt naar voren geschoven. Deze verklaart dat hij heeft ingegrepen — in overleg met het UNO-commando — om de strijd tussen Kasavoeboe en Loemoemba te „neutraliseren”.

Deze „neutralist” neemt als eerste maatregel het verbreken van de betrekkingen met de Sowjet-Unie. In de daaropvolgende dagen wordt het ambassadepersoneel van de USSR, Tsjechoslowakije en China uit Congo weggestuurd.

Met goedkeuring van de UNO en betaald door de Belgen, jaagt de Mobutu-bende het parlement uiteen. Massa-arrestaties worden verricht.

Er worden honderden mensen op gruwelijke wijze afgeslacht. Loemoemba en zijn ministers worden in hun ambtswoning vastgehouden, onder toezicht van de UNO-troepen. De officiële regering van Congo draagt zijn minister-president Loemoemba op de Algemene Vergadering van de UNO, die in Amerika bijeenkomt, bij te wonen.

De Amerikaanse regering weigert echter een inreisvisum voor hem.

Honderden Belgische koloniale kerens terug naar Leopoldstad. Overal nestelen ze zich weer.

Loemoemba duikt enkele malen in de Afrikaanse wijken van Leopoldstad op. Hij wordt door zijn volk op de handen gedragen. Hij spreekt hen toe, vervult hen met nieuwe moed en brengt hoop in hun harten.

Eind november weet Loemoemba geheel aan zijn bewakers te ontsnappen en begeeft zich op weg naar Stanleystad waar zijn regering het bewind uitoefent. Maar met hulp van de UNO-legers wordt hij onderweg door de Mobutu-bende gevangen genomen.

Hij wordt gruwelijk mishandeld. Aan kettingen geketend worden hij en zijn medewerkers langs Zweedse UNO-troepen geleid, die . . . . niets doen.

Tegenover verslaggevers verklaart dan de slachter Mobutu: „Loemoemba is volledig kapotgemaakt.” Hierna gaat hij dineren met de Zweedse generaal von Horn, chef van de UNO-troepen!

Het schijnheilige masker is thans geheel weggeworpen. De Mobutu-benden worden nu openlijk gesteund door de UNO-autoriteiten in Congo.

IN de gehele wereld groeit de verontwaardiging, overal eisten men de vrijlating van Loemoemba. Het secretariaat van de Afrikaanse conferentie roept op tot actie. In de Veiligheidsraad treedt de Sowjet-Unie op en onthult Zorin de smerige rol van Hammarskjöld. Ook India, Ceylon, Marokko en de Verenigde Arabische republiek treden op tegen de houding van de UNO-legers.

Het laatste bericht dat de wereld van Loemoemba zelf bereikt is een brief aan de UNO, geschreven in een gevangenis van Thysstad. Hierin spreekt hij over de wrede mishandelingen en het ondraaglijke lijden van zijn medegevangenen en zichzelf.

Intussen reist Tsjombe naar Brussel waar hij door de koning en het voltallige kabinet wordt ontvangen. Hij ontvangt uit de handen van Boudewijn een hoge onderscheiding, het Grootkruis van de Kroonorde. Voor bewezen diensten aan de monopolies! De Congolese regering werkt verder. De plaatsvervangende minister-president Gizenga deelt mede, dat hij de leiding van de regering bij afwezigheid van Loemoemba op zich heeft genomen en dat de voorlopige hoofdstad van Congo, Stanleystad is. De regering-Gizenga versterkt haar positie steeds meer. De benden van Mobutu worden meer en meer teruggedrongen. Zijn toestand wordt onhoudbaar.

Het is begin januari 1961. De kolonialen, de aandeelhouders van de Union Minière, de agenten van het UNO-commando worden steeds onrustiger. Er wordt een duivels plan opgezet. Loemoemba moet vermoord worden!

DE vertegenwoordiger van Mali bij de UNO onthulde in New York in de Veiligheidsraad dat bij dit plan betrokken waren de voormalige secretaris-generaal van de NAVO, Paul Henri Spaak, Jean Foccard, secretaris van het Franse Gemenebest, Youlou, premier van de marionettenregering in Frans Congo, Bomboko, Mobutu en enkele Belgen.

De moordenaars zouden ongeveer 8 miljoen gulden krijgen om Loemoemba ter dood te brengen.

De wereld wist dit niet. Alleen de onderwereld wist het. De onderwereld die zijn eigen moordenaarsbende gaat organiseren. Er wordt een huurlingenleger gevormd door Tsjombe. Onder leiding van kolonel Trinquier, een ervaren slachter uit het Franse legioen, worden oud-SS-ers, Franse parachutisten van Massu geronseld. Zij ontvangen een soldij van 1400 gulden per maand! Wat kan het de Union Minière schelen? De geketende Katangese arbeiders verdienen miljarden voor hen.

Dan wordt bekend dat Loemoemba, deze onweerstaanbare, strijdbare man, erin geslaagd is zijn bewakers te overtuigen dat ze mee moeten doen in de grote vrijheidsstrijd van het Congolese volk. De troepen laten hem vrij. De gehele koloniale reactie is in paniek. Loemoemba vrij?!

Op 13 januari ijlen Kasavoeboe en Mobutu naar Thysstad, waar de troepen muiten.

De UNO-troepen geven hen de volle gelegenheid Loemoemba gevangen te nemen. Zij stellen hem voor, de bevolking op te roepen de strijd te staken en het koloniale juk te aanvaarden. Hij kan dan zijn vrijheid krijgen en veel geld. . . .

Maar Loemoemba verraadt zijn volk niet.

Enkele dagen later, op 18 januari wordt hij in een Amerikaans vliegtuig naar Katanga overgebracht. Naar het hol van de Union Minière.

In dit vliegtuig worden hij en zijn trouwe medewerkers, Mpolo en Okito, vreselijk gemarteld.

Beurs geslagen, geboeid, met de laarzen van de kolonialen op hun nek, de loop van de mitrailleur op hen gericht, worden ze weggevoerd naar de gevangenis van Jadotstad, dezelfde kerker waar Patrice in 1959 zat.

En dan hoort de wereld niets meer.

Alle beschaafde mensen vrezen het ergste.

Dan komt het bericht dat Loemoemba gevluht zou zijn. De cynische wijze, waarop dit bericht door Tsjombe wordt gebracht en de ervaringen opgedaan met het kolonialisme, zijn van dien aard, dat niemand het gelooft.

Op 13 februari wordt de dood van Patrice Loemoemba en van zijn medewerkers officieel bekend gemaakt.

Een storm van verontwaardiging en woede gaat door de wereld. Het aftreden van Hammarskjöld wordt geëist.

De Nederlandse regering weet niets te zeggen over deze moord, wel haast zij zich om te verklaren dat „de secretaris-generaal

van de UNO het volle vertrouwen van de Nederlandse regering geniet."

Kon men anders verwachten van deze regering der monopolies. Kon men anders verwachten van deze dienaren der Unilever, wiens bezittingen in Congo honderden miljoenen bedragen en die uit Congo meer dan $\frac{1}{4}$ van de totale wereldproductie palmolie roven.

Patrice Loemoemba is niet meer.

Miljoenen Afrikanen zullen om hem rouwen en met hen rouwen tientallen miljoenen beschaafde mensen.

Zijn leven was strijd tegen het onmenselijke kolonialisme, was strijd voor de vrijheid van zijn land, voor de vrede in de wereld, voor het geluk van zijn miljoenen geknechte en vertrapte landgenoten.

Zijn leven, zijn strijd, zijn ideeën hebben de Afrikaanse vrijheidsbeweging bevrucht en hebben miljoenen mensen in de koloniale landen mede tot strijd gebracht en gevormd.

Zijn onkreukbaarheid en de onverzettelijkheid waarmee hij tegen het koloniale offensief optrad hebben miljoenen de ogen geopend voor de misdadigheid en wreedheid van het kolonialisme en zijn NAVO-coalitie.

Hij is vermoord, zoals zovele duizenden van zijn landgenoten, door de koloniale monopolisten.

Het zal het einde van hun verdoemde stelsel slechts verhaasten.

WILT U

dagelijks over de vrijheids-
strijd der volkeren en over
alle andere gebeurtenissen
juist voorgelicht worden?

Lees dan het volksdagblad

DE WAARHEID

KEIZERSGRACHT 324

AMSTERDAM

Uitgave:

COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN NEDERLAND

Keizersgracht 324, Amsterdam

Prijs: 10 cent